Jēzus mani spēcīgi uzrunāja.

Jūnijs ir ļoti īpašs mēnesis. Tas ir ne tikai vasaras pirmais mēnesis, kad jūtamies patīkami un gaidām vēl siltākas dienas, bet tas ir arī eksāmenu un izlaidumu laiks skolās. Sevišķs satraukums tad valda ģimenēs, kuru bērni beidz devīto vai divpadsmito klasi. Arī draudzē mēs patstāvīgi turam aizlūgšanas par skolēniem, studentiem, pedagogiem un mācību iestādēm. Esmu īpaši Dievam pateicīgs, ka arī mūsu draudzes locekļi saprot, cik svarīgi šodien ir mācīties un tajā visā sajust Dieva vadību, lūgt pēc Viņa gudrības. Patīkami bija dzirdēt, ka arī draudzes māsa Justīne Pūre, kura šogad pabeidza skolu, saprot, cik svarīgi ir mācīties un likt visu Dieva rokās. Mūsu sarunas laikā es vairākkārt jutu, ka Justīnei ir šī drošā apziņa, ka Jēzus ir viņas Skolotājs, Vadonis un Gans. Un tas bija ļoti stiprinoši.

Sākumā nedaudz pastāsti par sevi.

Justīne: Mani sauc Justīne Pūre. Esmu 19 gadus jauna. Piedzimu kristīgā ģimenē, un visu mūžu esmu dzīvojusi Ventspilī. Man ir māsa Egija, tētis Roberts, mamma Ina, kuri arī ir draudzes locekļi. Man ļoti patīk dzīvnieki un man pašai ir sunītis vārdā Melnīte. Esmu pabeigusi bērnu mūzikas skolu kā pianiste. Iestājos arī mūzikas skolas vidusskolā, lai mācītos par diriģentu, bet šogad es paņēmu akadēmisko gadu, lai Ventspils 4.vidusskolā pabeigtu 12.klasi. Es aktīvi darbojos draudzē un esmu draudzes locekle jau četrus gadus.

Kā tu satiki Jēzu?

Justīne: Ņemot vērā, ka esmu dzimusi kristīgā ģimenē, es jau no bērnības zināju, kas ir Jēzus un ka Viņš mira pie krusta dēļ mūsu grēkiem, lai mēs iegūtu mūžīgo dzīvību. Man jāsaka paldies arī omītei, kura man stāstīja par Dievu un lūdza par mani. Bet bērnībā es nepievērsu tam tik lielu uzmanību, jo biju tikai bērns. Pēc tam es saslimu, un tajā laika periodā es jutos ļoti nelaimīga, biju ierobežota. Es atceros, ka mamma man teica, lai katru vakaru salieku rokas un lūdzu Dievu, lai Viņš mani dziedina. Un tad pēc 12 gadiem es tiku dziedināta. Tad es sapratu, ka Dievs pa īstam ir un esmu Viņam pateicīga par to visu savu mūžu. No tā brīža es sāku nopietnāk domāt par Jēzu. Jēzus mani spēcīgi uzrunāja arī caur dziesmu, kuru dziedāja jauniešu vakarā. Tad es sapratu, ka vēlos savu dzīvi pavadīt ar Jēzu. Tā arī es pieteicos kristībām un 2008.gada 11.maijā nokristījos.

Kā mainījās tava dzīve, kad sastapi Jēzu?

Justīne: Mana dzīve ļoti pārvērtās. Es biju atdzimusi no jauna. Mana dzīve apgriezās kājam gaisā. Es pati to nemanīju, bet apkārtējie teica, ka esmu mainījusies līdz nepazīšanai. Biju kļuvusi laipnāka, mīļāka un mierīgāka. Pēc kristībām, protams, bija daudz pārbaudījumu, bet ar Dievu kopā es guvu uzvaru. Liels paldies arī mammai par to, ka viņa vienmēr bija kopā ar mani grūtos brīžos.

Tev ir daudz draugu kristiešu?

Justīne: Es nevaru teikt, ka man ir daudz kristīgu draugu. Mūsu draudzes jaunieši man nav tikai draugi, bet ir kaut kas vairāk, varētu pat teikt, ka esam liela ģimene. Ar jauniešiem esam veidojuši sadraudzību, tādā veidā iegūstot draugus. Dziedot ar kori, esmu ieguvusi kristīgus draugus arī citās Latvijas pilsētās. Pie mums braukuši ciemos jaunieši no Rīgas un Kauguru draudzēm. Ar kori mēs vēl pavisam nesen bijām Priekulē, kā arī Cēsīs. Esam bijuši arī citās pilsētās.

Vai draudzē tu jūties pieņemta?

Justīne: Es draudzē noteikti jūtos pieņemta. Man draudze ir kā otrās mājas, kur man patīk atrasties. Draudzē cilvēki ir laipni cits pret citu un svētdienas rītos sagaida ar smaidu sejā, kas man ļoti patīk. Manuprāt, svarīgi ir arī tas, ka mūsu draudzē ir cilvēki ar kuriem var parunāt jebkurā brīdī par visdažādākajām lietām un tev nav jābaidās, ka tev atteiks. Manuprāt, draudzē ir jūtama mīlestība.

Kāda ir tava kalpošana draudzē?

Justīne: Dažus gadus atpakaļ draudzē darbojos kā svētdienskolotāja. Katru vasaru palīdzu nometnes organizēšanā kā mūzikas skolotāja, kopā ar Joannu mācām bērniem dziesmas. Pašlaik es darbojos muzikālajā nozarē kā diriģente. Ar prieku diriģēju kori, kā arī mācu bērniem dziedāt. Piedalos arī jauniešu kalpošanas nozarē. Katrā jauniešu vakarā es uzzinu ko jaunu, kā arī caur sludināto vārdu, ko sludina Laimnesis, Dievs kaut ko man atgādina, vai uzzinu ko jaunu. Katrs jauniešu vakars ir ļoti svētīgs. Šajos vakaros es kopā ar citiem jauniešiem vadu slavēšanu. Kopā esam kādi 15 jaunieši.

Vai tev ir hobijs?

Justīne: Man nav tāda īsta hobija, esmu daudzpusīgs cilvēks. Man patīk gandrīz viss kā, piemēram, tamborēt, spēlēt klavieres, dziedāt, braukt ar riteni, spēlēt spēles, būt kopā ar saviem radiņiem. Esmu liela grāmatu lasītāja. Man ļoti patīk ceļot un lidot ar lidmašīnu. Citiem tas varbūt liksies dīvaini, bet es atpūšos kārtojot māju. Es katru dienu kaut ko pārlieku vai sakārtoju.

Tu šogad beidzi vidusskolu. Nedaudz pastāsti par skolas gadiem, nākotnes plāniem.

Justīne: Man vienmēr ir bijusi apziņa, ka man ir jāmācās priekš sevis. Skolas laiks bija interesants un jauki pavadīts. Protams, neiztikt bez grūtībām, kuras visvairāk bija jūtamas pirms eksāmeniem, bet es visu to ieliku Dieva rokās. Es par to lūdzu un Dievs man deva brīnišķīgu mieru, kādu pasaule nevar dot. Es bez uztraukuma uzrakstīju visus eksāmenus, jo zināju, ka Dievs visu laiku ir ar mani. Skolas laiks tiešam ātri pagāja. Es vēl neesmu domājusi, ko darīšu tālāk, bet noteikti zinu, ka turpināšu mācīties. Es par to tagad lūdzu un gaidīšu, kad Dievs man

atbildēs, jo vēlos darīt pēc Viņa prāta.

Tavs novēlējums draudzei.

Justīne: Mans novēlējums draudzei ir mācītāja Viļņa Šneidera vārdi: „Man ir tikai viena dzīve – svece, kura deg. Es vēlos, lai tā degtu tumšā vietā, nevis kur gaismas ir pārpārēm.” Novēlu ikvienam būt kā gaismai tumsā, lai arī pazudušie redz gaismu un viņi tiktu glābti.

Ar Justīni Pūri sarunājās Oļegs Kligačs